

2010. március 30. (kedd)

kötött program

A mai nap azzal telt, hogy öt percenként visszahúztam Benedeket a sz?nyeg közepére a különböz? kábelekt?l és konnektoroktól.

Semmi más nem volt érdekes, csak az kellett neki, az eszem megáll.

Ez az újonnan támadt érdekl?dési kör az egész napomat elég feszesen struktúálta: mindig vissza kellett számolnom, hogy mennyi id? alatt teszi meg azt az öt métert, ha el akartam menni valamit megcsinálni.

Apropó elmenetel.

Benedekben már a legutóbbi kórházazás után is mutatott olyasféle jeleket, amik arra utaltak, hogy ébredszik benne a sanda gyanú, hogy én én vagyok, ? meg ?, és noha ezt akkor úgy, ahogy elaltattam, ezzel az új kunszttal, vagyis, hogy ? ott tud hagyni engem, azt hiszem végleg megérett benne a gondolat, hogy a világ szörny? és kegyetlen, és minden csak azt a célt szolgálja, hogy az ? anyukája szublimáljon egy óvatlan pillanatban.

Kb. félpercenként néz fel, hogy megvagyok-e még, és szigorúan csak úgy hajlandó elhelyezkedni, hogy arccal felém forduljon.

Ha valaki más beszél hozzá, azonnal úgy értékeli, hogy ez ravasz cselszövés, és abban a pillanatban pislogás nélkül elkezd szugerálni, hogy el ne szökhessen holmi tereferelés ürügyén.

Ha felkelek, azonnal feltámaszkodik, szinte ugrik, nyújtogatja a nyakát, és elkezd nyüszíteni, ha nem felé indulok el, megszólal a fejében a virtuális sziréna, amit visítás követ, nagyon is valóságos kivitelezésben.

A konyhába (amerikai) is úgy tudok csak kimenni, hogy közben folyamatosan tartom a szemkontaktust, és mantrázom, hogy nem megyek el, itt vagyok, visszajövök.
Wc-re kimenni egy csöppet bonyolultabb, mert, mivel ott nem lát, és messzebb is van, a nyitott ajtónál jó hangosan kell tájékoztatnom ?t, és az összes szomszédomat, hogy nem, nem fogok elt?nni a lefolyón, Benedek pedig abban a pillanatban, hogy elt?nök az ajtóban, már elszántan kacsázik is utánam laposkúszásban, és olyan hanghatás kíséretében, hogy az féltucat bagzó macskának is dicséretére válna.

A hiszti amúgy is berobbant az életünkbe, Benedek ugyanis, ha valami kell neki, akkor AZONNAL akarja, és ha valami nem tetszik, akkor rögtön büntet.
Ha éhes, míg megcsinálom a kaját, ordítva fetreng, legújabban pedig, ha beteszem a járókába, vagy a kiságyba, hiába ülök oda mellé, esélyes, hogy elkezd fülsiketít? üvöltés kíséretében verni a fejét a rácsba.
Érdekl?dve várom, hogy mikor szokik le róla, de azt hiszem, hamarosan, mert még csak két napja próbálkozik, és máris drasztikusan csökkent a mutatvány közben tanúsított lelkesedése..

Gábort, szegényt teljesen felékszületlenül érte a lelkiterror, mikor Benedek a soros, nyúzás ihlette verg?dését tartja - félpercenként egy kis hatásszünettel, és azonnali beszüntetéssel, mihelyt megkapja, amit akar - ötpercenként megkapom, hogy az a szegény gyerek EGYSZER?ENNEM ORDÍTHAT ÍGY csak úgy, biztosan épp készül kínhalált halni, csak én nem veszem komolyan.
És rossz anya vagyok, és különben is, egy perc múlva ? akkor is felveszi, mert hiszen attól mindig elhallgat.
Aham..

Úgyhogy most épp kett?t nevelek..

Blog Export: Benedekblog, <http://benedekblog.hu/>

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 13:38

2010. március 29. (hétf?)

így esett az eset

Reggel, még a hattyyúk halhatatlanságán elmélkedve, fél szememmel lestem csak a kanapéról, hogy Benedek a sz?nyegen hencsereg, amikor egyszer csak fogta magát, felállt négykézlábra szökölt kett?t, aztán vet?dött egy nagyot. Csörömpölés.

A bébiételesüveget felejtettem a földön, benne a kanál, Benedek meg imád egyedül enni, amit gonosz módon nemigen hagyok még neki (de holnapra meglesz az új, igazi nagyfiúetetés?széke, úgyhogy vége a jó életnek).

Az els? gondolatom az volt, hogy Atyaégatyaégmászikmászik, szigorúan a második pedig, hogy a lefejelt üveg nem tett-e kárt ?felségében, de erre szerencsére negatív választ adhatok (amúgy mostanában, amióta próbál felülni, és egyre jobban megy neki - de támaszték nélkül még mindig sikertelenül - egyre magasabbról esik, néha akkora púpok vannak a fején, hogy ihaj).

Ezt rövid emésztés követte, majd Benedek h?siesen elindult az aktuális kedvenc játéka felé, ami egy nagy, kerek, következésképp számára megfoghatatlan NIVEA hidratálókrémes doboz - hiába, szereti a kihívásokat.

Azaz, indult volna, ugyanis a lehet? legtökéletesebb négykézlábállással elkezdett tolatni. Ahogy egyre idegesebb, és frusztráltabb lett, úgy gyorsult az iram is.

A dührohamtól vörös fejfel fuldokló (ez az új Sötét Oldala megér egy külön posztot, ami azt illeti..) és ordító fiam körbe-körbe tolatott a nappaliban, egészen addig, míg nem bírtam tovább, kirobbant bel?lem a röhögés, amit viszont nagyon rossznéven vett szegénykém, - ronda dolog is volt t?lem, de jelentezzen, aki megállta volna, letottyant és sírvafakadt, - úgyhogy gyorsan felnyaláboltam és elütöttünk egy csomó id?t mindenféle babaságokkal kellemesen.

A szótári értelemben vett kúszás eddig kimaradt az életünk?l, inkább csak kukacolt, szabálytalanul, de most ezt is elkezdte, remekül csinálja, pont, mint Pamacs, anyu macskája, szavamra, nagyon vicces mutatvány!

Azóta, id?r?l id?re feláll négykézlábra, ha valami kell neki, akkor odamászik érte, és elveszi és bár estére hollafáradt lett, egyszer?en nem akar lefeküdni, olyan, mintha letolt volna egy RedBullt, pörög ezerrel.

Próbáltam videózni, de még nem lehet, mert tök váratlan pillanatokban csinálja, ha akarjuk, akkor sosem (anyukám félóráig rimánkodott neki hiába, aztán, mihelyt kitette a lábát, már szaladt is farokcsóválva a legújabb slágercuccért), és persze még olyan sokat nem lép, 3-4-et egyszerre, aztán kis ellaposodott kúszásmászás jó esetben, rosszabban pedig tanácstalanul üvölt négykézláb állva és valahogy nem jut eszébe, hogyan kellene lefeküdni. A röhögést tíz?l kilenc és félszer már megállom, a maradék esetben is jól leplezem..

Annyit még hozzátennék, azzal, hogy rájött a szoba nem csak egy háttérkép, hanem térbeli dolog, Benedek papírevései hajlamai sosem látott mértéket öltöttek, ugyanis a délel?tt jó részét a könyvespolc el?tt álldogálva töltötte (persze négykézláb), és a nagybet?s vágy és szenvedély csillogott a szemében.

Nagyjából negyedóránként megpróbált felkapaszkodni térdelésbe, de az én szerencsémre még nem tud és az ? szerencsétlenségére viszont ott nincs sz?nyeg, viszont a parketta kemény, úgyhogy talán még egy darabig nem kell teljesen átrendezni a lakást.

A komód ajtaját és lenti fiókjait viszont már profin kinyitja, de sebj, ott úgyis annak a bizonyos khm illet?nek a holmijai vannak, aki szerint jó vicc volt Benedeknek ajtó és fióknýtási technikákból továbbképzést tartani..

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 20:58

csak így egyszer?en

MÁSZIK!

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 19:56

2010. március 25. (csütörtök)

kontrol

PIC-es szemrevételezés volt mára el?irányozva, már jó ideje, engem meg a frász kerülgetett még nemrég, mielőtt Benedek nekilódult, hogy mit fogunk kapni, mert eddig akárhányszor mentünk, Benedek csakazértsem volt hajlandó csinálni amiket amúgy már tudott, és mindig ott volt bet?zve a neurológiai státusznál az "anyuka elmondása szerint".

Most először még ez sem vigasztalhatott, mert Benedek pár hete még az elmondásom szerint sem forgott, nemhogy demonstratív módon.

Aztán ugye hirtelen elkezdett mindent szépen csinálni, és én tökéletesen elégedett is lettem volna azzal, ha megint elmondhatom, hogy amúgy csinálja ezt is, meg azt is, csak itt nem.

Mindazonáltal elég borúsan indultam neki, mert pocsék éjszakánk volt, éppcsak jelképes mennyiség? délel?tti alvással megszépelve.

A hangulatom sosem látott mélységekbe zuhant, mikor végre a metróhoz leérve Benedek elaludt, majd egy perc múlva igen borzasztó, cseresznyepiros rúzzsal kidekorált hatvanas Brühilda átrobogott a peronon "Deédesalszikababa!" felkiáltással, és megcsipkedte Benedek lábát.

Csak így.

Benedek persez felébredt.

Gondoltam, finom leszek és n?ies, nem tör?dtem a hölgyeménnyel, inkább elfordultam 90 fokot, és jelent?sségteljesen susogtam: aludj, csak csillagom, aludj, semmi baj..

Mire a n? ellentmondást nem t?r?en kijelentette a szintén mellettem álló néninek és nekem egyaránt:

-Nem fog aludni. Felébredt.

És, ha esetleg még minidg nem értettem volna meg, hozzátette:

-Nyitva van a szeme.

Erre már eléggé ingerülten mondtam, hogy de, nagyon remélem, hogy aludni fog, mert két perccel azelőtt aludt el, hogy felébresztette, és amúgyis nagyon álmos, rosszul aludt.

-Nem is csoda abban a zsákban lógva!

Itt lett elegendő totálisan, mert ha valaki ennyire hülye, akkor azzal most mit vitatkozzak, úgyhogy egyszer?en hátat fordítottam és odébbmentem.

Fel nem foghatom, hogy mi baja van ennek a korosztálynak a hordozással!

Annyian, és annyi ostobaságot szóltak már be nekem ezzel kapcsolatban, hogy az eszem megáll.

A múltkor egy id?s néni megállított, hogy megölöm azt a gyereket, nem csoda, hogy olyan betegesen néz ki (?????), mit látogatom magamon, mert ez -figyelem- természetellenes.

A megoldás itt is a menekülés volt, de elfele nem álltam meg visszaszólni, hogy igen, az ?sember, s?t a majom is csini babakocsiban hurbibálja a kölykét, csókolom.

A Jánosban végül ny?gösen is ébredt (bár legalább tényleg vissza tudott aludni), várnunk is kellett, mert pont el?ttünk ment be egy ikerpár, akik szintén kontrolra jöttek.

Mégis, tiszta sikersztori lett a látogatásból, Benedek nagyon meg lett dicsérve, már a köszönés helyett is "h?deügyesezababát" kaptunk elsőként, merthogy eleve jól indult a találka: mikor a f?orvosasszony kijött értünk, Benedek épp a padon ült a létező legegyszerűbb háttal, harsányan kurjongatva énekelte, hogy ÁKÁKÁ, a csörg?jével pedig lelkesen verte a támlát.

Ez úgy nagyjából lefedte a teljes repertoárját, úgyhogy -éljenéljen- először nem volt szükség rá, hogy én meséljem el,

nagyjából hol is állunk.

A gyerekgyógyászati státusz a fejlődési rész, ez nálunk effektív lényegtelen, mert Benedek szemmel láthatóan és finoman szólva is a jólfejlett kategória, tíz kiló megvan, ehhez jó hosszú is, úgyhogy ezt főleg részletezni.

A neurológiai státusz:

Agyidegek eltérés nélkül.

Vizsgálatkor élénk, jól kooperál, aranyos, mosolygós baba.

Ügyesen forog mindkét oldalára, kúszik, négykézláb számottevően még nem áll, de próbálkozik, hason körbeforog.

Felültetve rövid ideig szépen megül, de eldőlt még nem mindig támaszt ki.

Állításkor jobb lábával, anyuka elmondása szerint mindkétvel spiccel.

Figyel, játékokat megfog, kézbe átvesz, egymáshoz ütöget, szájába vesz.

Sokat gúgicsél.

Minden érdeklő, aktív baba.

Ez utóbbi mondat egyébként arra utal, hogy Benedek abban a pillanatban, hogy letettük, nekiállt lebontani a PIC-et. Először iszonyatos vehemenciával rávetette magát a kikészített maszkokra, aztán a papírokra, végül - időszakosan - sikerült leszerelni egy mérőszalaggal, egy spatulával és egy szórólappal.

A szórólapot szétrágta, a spatulát bedobta a pelenkázószekrény mögé, a mérőszalagba belecsavarodott cirka két perc alatt, utána megint nekiállt volna szétrámolni a maszkokat, de eddigre kész is lettek a papírjaink, mehettünk haza.

Itthon aztán adtam neki egy maszkot a sajátjainkból.

Tüntetően tudomást sem vett róla és mikor ismételt az orra alá dugtam, nézett rám, mintha gyengeelméjű lennék, hogy mégis mi a fenét akarok tőle, hát hagyjam már végre békén ezzel a legújabb hülyeséggel, amit kitaláltam..

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 13:42

2010. március 24. (szerda)

Gábornap

És I?n.

A gyermeket lepasszoltuk, elindultunk, hogy sétálunk egyet a Dunaparton, mint rég, ugyebár. A délutánt a dugóban töltöttük, a kocsiban ülve, - miközben amúgy szuperül elbeszélgettünk, - elaraszoltunk a kívánt helyszínre és vártuk a romantikát.

Nem akart jönni, mert mihelyt nekiláttunk, hogy akkor most szépen megtervezett körülmények között egymással foglalkozunk, csupa olyasmi beszédtema jutott eszünkbe, hogy mit csinálhat most a Kisnyúl, és hogy de jó, milyen szép gyerekünk is van nekünk.

Aztán már nem is mondtunk inkább semmit, megettük a szendvicsünket, üldögéltünk.

Épp, mint rég.

Végül visszaültünk a kocsiba, visszaaraszoltunk a dugóban Benedekért, - mkiközben amúgy megint szuperül elbeszélgettünk.

Jó kis nap volt, hiába, az alapos tervezés a dolgok nyitja..

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 20:23

2010. március 23. (kedd)

mélyfilozófia

Fekszem hajnalban, álmos vagyok, a szemeim tágra nyitva, és azon elmélkedem, hogy vajon aki kitalálta a "csattogtatja a fogát" kifejezést, annak is volt-e egy gyereke, aki valóban A fogát csattogtatta álmában, nem pedig a fogait.

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 10:14

2010. március 21. (vasárnap)

zsákban hozza..

Vagyis: Benedek nap.

Az ünnepelt sajnos egyéb elfoglaltságai, úgyis, mint: fognövesztés, sírásésfogcsikorgatás (ez mindkettőnk részéről), nemalvás, hisztizés, világtalálata és hasonlók miatt annyira nem volt lelkes, mint a felmenői.

Én mert az első névnap, Gábor, egy kicsit önbizalmi indokból, tudniillik, neki is most van.

Tartottunk egy családi köszöntést is szombaton, ami abból állt, hogy összejöttünk, mindenki jót evett-ivott, és megcsodálta Benedeket, aki illedelmesen hagyta magát.

A vicc az egészben, hogy ajándék, az mint olyan, tárgyasult formában egyelőre nincs, mondjuk nem is nagyon hiányolja az érintett, helyette mindenféle utalványozások történtek, például Gábor anyukájának most csütörtök reggeli (ahogy én ismerem, már hajnali) naaaaaagy kalandja az lesz, hogy elmegy az ALDIba, és lesben áll, hogy mikor kirakják a limitált darabszámú felfújható hintalovat, azonnal lecsapjon nekünk egyre.

Ez a jószág ugyanis tényleg csúcs, a Tunyogiban is van, és nekem már ott nagyon tetszett, csak épp szerezhetetlen kategória kishazánkban.

Úgyhogy tudom ajánlani mindenkinek, csütörtök lesz pár elvileg mindegyik ALDIban, ameddig a készlet tart.

Ez tulajdonképpen olyan, mint egy nagy felfújható ugrálólabda, csak nem gömb, hanem inkább egy elfektetett 8 keresztmetszetű forgástest alakú, ez a lovacska teste, a lábain áll, és a füleibe lehet kapaszkodni.

Ráül a gyerek és ugrál rajta, mintha lovagolna, nagyon jól tesz mind mozgásilag, mind idegileg, és ha útban van, leeresztem és kész.

Valami 4000Ft, szóval nem egy kidobhatatlan összeg.

A család másik fele pedig jogosan mutogat rám, hogy még mindig nem vettem sem új gyerekülést, sem új babakocsit, hogy hozzájárulhattak volna, merthogy részünkről - és részükről - ez lesz az ajándék.

Volt azért meglepi, mert Monka barátnőm csinált ilyen vékony m?anyag szivacs lapokból Benedeknek egy Benedek feliratot mindenféle állattal az ágya fölé, amiről lóg egy idétlenkedő majom is (el vagyok tőle b?völve), már csak fel kell tenni, de előbb dzsungelt akarok festeni a falra, amihez viszont először ki kell aludnom magam egy kicsit, de ami késik, nem múlik..

A fiatalúr amúgy a nagy napon sem érezte úgy, hogy valami különleges történik, mondjuk alhatott volna kivételesen, vagy ilyesmi, de ilyesmiről szó sem esett, a nap nagyobbik felét, ha nincs 120%-osan szórakoztatva, átüvölti, ráadásul már nem csak a két felső foga jön, hanem a maradék alsó egyes is.

De legalább hamar túl leszünk rajta, igyekszem kitartani, és készítem magam lélekben arra, amikor majd áttörnek, de azért szerintem innentől már sokkal jobb lesz minden, hiszen enni továbbra sem eszik éjszaka..

Napközben a f? elfoglaltság a hintázás, eközben azért harsányakat kacag, csak úgy alapon, ha lökjük is, de ha csak felteszem, hogy rugózzon (ez ilyen spec rehab hinta, rugós felfüggesztése van, és egészen icipici kortól lehet belrakni a babakát, akiknél aztán a fel-le rugózástól kiváltódnak bizonyos reflexes mozgások, amik persze jól tesznek; azt hiszem, már írtam róla valamelyik régebbi, tunyogis posztnál), akkor is jól elvan, legrosszabb esetben sztoikusán lóg, vagy játszik az odatolt játékhíddal, jobb esetben addig kukacol, amíg ki nem leng annyira, hogy elérje a járóka rácsát, és akkor pókembert játszik: jobbra balra oldalaz felfüggeszkedve.

Blog Export: Benedekblog, <http://benedekblog.hu/>

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 14:09

2010. március 19. (péntek)

ásít

Fáradt, fáradt, fáradt vagyok.

Benedek olyan kedvesügyesaranyos, de ez a fog dolog azért rendesen kiutalja nekünk a napi szívásadagot, bár alvásból lenne ennyi.

Különben megint szaranya vagyok, mert már tuti biztos voltam, hogy szimulál a gyermek, mert egy fogat sem láttam jönni (persze az alsó, ami már kint van, nyilván még mocomog), de Gábor egyszercsak közölte, mint természetes dolgot, hogy és itt van a Benedeknek még ugye ez a két felső foga is..

Mondom, mi a ménk? van neki?

És tényleg, atyaég, felül ott a két egyes, de nem ám kint, hanem el?l.
Úgy értem, még nem jöttek ki, de az ínye első falán kidudorodnak, lapjokkal, ahogy csúsznak lefelé.

El?ször szívajt kaptam, hogy Benedek mutáns , és el?l ki fognak tolódni a fogai, de aztán megtudtam, hogy sok gyerekeknek valahogy ez ennyire átlátszik, közvetlenül, mielőtt kijön.

Mondjuk azt jó volna tudni, hogy hogy tud ennyire el?l, közel a b?rhöz lenni, és nem kiesni, miután kin?, de gondolom, okosan meg van oldva, csak én nem tudom elképzelni.

Úgyhogy Benedek most úgy néz ki, mint jóapám egy régi - és igen-igen jólsikerült - szögligeti szalonnasütésen, egy szál fürd?gatyában, fején szalmakalappal, sörösüvegét vidáman lengetve, kötényén valami bögyös szilikonos maca fürd?ruhás torzójával (mellette elmaradhatatlan Gyula barátja, hajszálra megegyező szerelésben).

Benedek ugyan sokkal prózaibban álcáz, neki két fog van az ínye elejére matricázva.
Van még hova fejl?dnie, de a jó példa már megvan.

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 19:42

2010. március 17. (szerda)

ülőget, meg ilyesmik

Mióta megint Dévényezünk, Benedek szárnyal.

Persze lehet azon vitatkozni, hogy amiatt, vagy amúgyis épp most kezdte volna el, csak nem érdemes.

A rossz, csámpás lába kiegyenesedett, a lábfeje kifordult, a rossz lábtartása sehol, a reflexes ellen?rz? feladatoknál az Úristen után végre nem az jön, hogy .."de sok gond lesz itt még!", hanem, hogy "nem hiszem el, hogy ez ugyanaz a gyerek!".

Látom, hogy adaptálja azokat a dolgokat, amiket csinál Ágival, kézzelfoghatóan fejl?dik: egy hónapon belül eljutottunk a forgástól az ülés és kúszás próbálgatásáig, s?t, négykézlábra is próbál állni, a sarkára fel is tornássza néha a popsiját, de a gerince még nincs csúcsformában, úgyhogy a háta kicsit U-alakú lesz ilyenkor, de se baj..

Ehhez még hozzájön, hogy a szokásos Dévény alatti konstans ordítás ez esetben, mint olyan, nincs.

Mikor Kriszta és Rita, Zitu és Alex anyukái mesélték, hogy Áginál a gyerekek TÉNYLEG nem sírnak, elég szkeptikus voltam, de Benedek is lelkesen, vagy minimum sztoikusan majszolja a szent elefántot, miközben masszírozza, és csak a nyakánál sír, a legvégén, amikor már amúgyis fáradt, és a fenébe kívánja az egész cécót.

Újabban kúszni, ha nem is gyorsan, de azért igen hatásosan tud, a fura az egészben, hogy sosem látom, hogy konkrétan kúszna, egyszer?en csak eljut mindenfelé a lakásban; hol itt van láb alatt, hol ott..

Az egyetlen dolog, amit f?rgén csinál, az a saját tengelye körül való forgás, állítólag ez egyértelm?en annak a jele, hogy kungfu mester lesz bel?le, de ilyesmikbe inkább bele sem megyek már, a vadakat terel? juhászon kívül kb minden volt már, és nem akarom olyan helyzetbe hozni, hogy a végén, az lévén az egyetlen dolog, amit senki nem támogat, jusztis annak kelljen mennie.

Az igazi csáknorrisz-féle p?rg?forgást amúgy körülbelül így kell elképzelni:

Az ülés egy érdekes dolog, mert ugye azt mondják az okosok, hogy ameddig a gyerek nem tud egyedül felülni, addig ne is ültessük, ezzel szemben a fejlesztett gyerekeknél mindent lehet, csak legyen motivációja, hogy csináljon valamit (ugyanakkor persze vannak szabályok, mondjuk a direkt elhúzott négykézlábazós id?szak a neurológiai fejl?dés miatt). Így aztán, mivel Benedeknek már kéne ülnie, és vágyik az ilyen élményekre, ingerekre, ülhet, de csak akkor, ha -segítséggel- maga ül fel.

Ez amúgy egy igen helyre kis tornagyakorlat, megtanította nekem a Pet?s konduktor, aki Benedeket szokta nézegetni párhavonként, hogy hol nyomjam le a csíp?jét, és hogy támasszam meg a felül lév? kezét úgy, hogy kinyomni azért neki kelljen a másikkal, így mostmár a módszertanból tuti jelesre vizsgázna a Kisnyúl, a gyakorlat meg úgyis jön, ahogy meger?södik végre.

Amúgy, ha nem vesszük figyelembe az esztétikai szempontokat, - végülis nem m?ugrás ez, - akkor totál szabálytalanul fel tud mászni a lábszáramra, hogy aztán onnan a mélybe vesse magát, aminek általában pofáraesés a vége, de néha sikerül magát megtartania, és akkor kész is az üléske.

Ez az els? ilyesféle próbálkozás(nyomokban én is felfedezhet? vagyok a videón egy negyed láb erejéig, építem a halhatatlanságom) :

Ez pedig az els? igazi megtámasztás nélküli ülés, ami persze csalás, mert ott van biztonsági tartalék a játszózéke kapaszkodni.

Ebben az a legviccesebb amúgy, hogy Benedek annyira nem tudta, hogy most mi van, hogy az arcizmait, amiket fekve már egész szépen kordában tart, elfelejtette megregulázni, nomet, hogy, hogy nem, a gravitáció is bedurvított kicsit, úgyhogy az egész pofija lejjebb csúszott vagy három centit, de kicsire nem adunk, nekem így is nagyon tetszik..

Aztán, hogy így belejött, már nagyon lelkes volt, segített például szétválogatni a tiszta ruhát, meg hasonlók.

Azóta már gyönyör?, egyenes háttal ül, kapaszkodás nélkül, és félkönyékig ki tudja magát nyomni egyedül is. Szóval, most pont baromi jól állunk, de persze nem bírok magammal, ma kismotorozós gyerekeket láttam, és rájöttem, hogy azonnal kell egy ilyen nekünk is, javíthatatlan vagyok..

Szóval nagy a trenírozás, de azért bizonyítandó, hogy nem csak hajkurásszuk ezt a szegény gyereket, íme egy életcsászára kép BEnedekr?! a két legjobb barátjával..

Ezeket meg csak azért,

mert már régen voltak fotók,

és reklamációk futottak be, hogy a munkahelyen nem lehet videót lejátszani..

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 18:13

2010. március 15. (hétf?)

fejlett társasági élet

Mostanában, ha éppen nem ordít, jól elbeszélgetek a fiammal - jó gyerek ez, gondoskodik róla, hogy az anyja teljesen el ne hülyüljön.

Gábor ugyanis a minap, Benedeket lefoglalandó, - merthogy megint gyakran van szorulása, és kúppal kell kakiltatni, - a következ? gyöngyszemet adta el? a Pattanj pajtás, pattanj Palkó... dallamára:

Büüüdös kaaaaki, baaaarna kaaaki, Beneedekb???! miiiiikor jössz kiii?

A produkció rettent?en tetszett Benedeknek, Gábornak talán indulnia kéne az XFaktorban, viszont azon kaptam magam, hogy még két nappal kés?bb is ezt dudorászom, s?t, f?ligvigyorral, hogy milyen vicces is az én férjem.

Ez pedig már a megbocsájthatatlan kategóriába kezd tartozni.

Azóta csak azért is kizárólag József Attilát szavalok Benedeknek, ami serkent?leg hathatott rá, vagy éppen azt akarja, hogy azonnal hagyjam abba, mert meghozta a saját szabályait.

A kommunikáció lényege, hogy ? eldönti, pontosan mit is akar, bár határozottan hajlamos magát útközben meggondolni, nekem meg rá kell jönnöm a megadott határid? alatt, különben sikít.
Meg néha csak úgy viccb?l is.

A viccb?lsikítés pont olyan, mint az igazi, és el?szeretettel alkalmazza olyankor, ha mondjuk bemegyek fürdeni, ?t meg a járókában hagyom a bébi?rrel.

Mire odaérek már teli szájjal röhög, annál a résznél, mikor elmeséltem neki a farkast kiáltó fiú történetét, egyenesen az oldalát fogta.

Ad azért egyéb támpontot is, tudja rázni a fejét, és ha végképp nem fogom fel, mi a pálya, azt mondani NNnnne(m)! Az e egy kicsit ö-s ugyan, és nem is gyakran követek el akkora baklövést, hogy ?törökbasaságának ki kelljen nyitni a száját, de azért kétségkívül tudatosan mondja, tudja mit jelent, és összekapcsolja a fejrázással.
Körülbelül két-három hete csinálja, én meg azóta mindig rájövök, hogy szegény gyerek tényleg napi cirka ezerháromszázszor meghallgatja t?lem, hogy "nem".

A f? támpont azért mégiscsak a fejrázás, ami meg is jelenik jó gyakran: ha nem finom az étel, ha túl sok, ha túl kevés, ha túl meleg, vagy túl akármilyen.

Játékoknál kicsit bonyolultabb, mert ha nem azt akarta is eredetileg, attól még ugrik is rá nagy fejcsóválás közepette azonnal, mihelyt eléteszem, szóval vannak nála szilárdabb jellemek is a Föld kerekén..

Van még az "ádádá", amit csak akkor mond, amikor azt akarja, hogy vegyem fel (csak én). ilyenkor nyújtogatja a karocskáit és sírósan ádázik.

Nem tudom, hogy ez az anyu, vagy a vegegyel fel akar lenni, tulajdonképpen mindegy is, úgyis olyankor csinálja persze, amikor nem veszem fel..

Tudja még azt, hogy "igge", de ennek a jelentésével nincs tisztában (gondolom), viszont, ha meghallja, hogy mondjuk beszélgetés közben, hogy igen, akkor révülten ismételteti egy darabig.

A csúcs pedig, - és vicces módon a legelsz? szófésésége ez volt, - az a cica, amit hol t-vel, hogy sz-szel mond, jól megnyomva a második szótagot, ami amúgy a legnagyobb vics a világon, mert mindig láthatóan rém büszke magára, mikor mondja, vigyorog, mint a tejbetök.

Persze nyilván err?l sem tudja, hogy micsoda, vagy maximum azt hiszi, hogy ? maga - bár nyuszinak lényegesen többször hívom, node ez talán túlzott elvárás volna..

A Benedekre hallgat, az apura megkeresi Gábort, az anyura rém kifejezéstelenül néz, fogalma sincs, mi az.

Igaz, én nem úgy beszélek vele, hogy anyu most idejön, hanem úgy, hogy én idejövök, Gáborra viszont aput mondok neki.

Van még ezeken kívül a HAMM, amit még csak párszor mondott ugyan, de a jelentéstársítás finoman szólva nem volt kétséges..

Összességében lényegesen visszahúzódóbb lett egyébként, már nem mosolyog tele szájjal mindenkire, nem (feltétlen) kacag attól is, ha csak megfújkalom kicsit.

Szemmel tart, de egyenl?re elég, ha azt mondom neki, hogy mindjárt visszajövök, és akkor nem nyüszög, ha elmegyek a mosdóba, vagy akár vásárolni, vígan elvan anyuval is.

Viszont idegenek jelenlétében meg sem mukkan, azt most már kemény melóval kell kiérdemelni, ami elég fura változás, ahhoz képest, hogy amúgy be nem áll a szája egész nap.

A napok és f?leg az éjszakák továbbra is elég idegtép?ek: a foga nagyon fáj, de nem látok újat, úgyhogy gondolom, ez még mindig az, amelyik mostanra már a feléig kint van.

Borzasztó rosszul alszik, továbbra is alvajár, és sokszor álmodik rosszat.

Ha felébred ezek miatt, ráadásul teljesen éber lesz, lehet kezdeni az altatást minden háromnegyed órában újra.

Ezt majdnem minden nap megfejelem egy kis fulladás a frontok függvényében, de ehhez már úgy nagyjából hozzászoktunk, és remélhet?leg lassan megállapodik már az id?járás..

2010. március 12. (péntek)

Kríziskezelés

Az elmúlt öt nap borzasztó volt.

Benedek nem evett, nem aludt, ellenben sírt, sikított a nyakamba csimpaszkodva, körülbelül napi huszonhárom és fél órában.

Tegnap aztán úgy megharapott, hogy az ujjam vérezni kezdett.

Az első fog kipipálva, kilenc és fél, vagyis, ha úgy jobban tetszik, hét hónaposan.

Na nem az, amelyiket már két hete látni lehet, az még mindig ott dudorodik b?rrel lefedve, hanem a mellette lévő?, aminek a helye eddig még csak dagadt sem volt.

Remélem, hogy most, hogy kijött ez a kis vacak, könnyebb lesz az élet, mert az alváshiány hatására a toleranciaszintem a béka segge alá került, ami persze nem feltétlenül tesz jót az ember házasságának.

Gábor ugyanis, ha azt kérem hajnalban, váltson le, közli, hogy még fáradt, de este persze nem fekszik le id?ben, hanem még játszik, vagy tévét néz.

Délután aztán alszik, mert neki ugye dolgoznia kell. Ha felkelt, megkapom, hogy már így is el van úszva, ? ugyanis dolgozik, nem úgy, mint én.

Úgy érzem, folyton cseszeget, ellenben mindenem megsértődik.

Az igazsághoz azért persze hozzátartozik az is, hogy ? ugyanígy érzi, csak persze fordítva, de ahhoz, hogy ebb?l mindketten le tudjunk vonni egyértelmű következtetéseket az ügy komolyságára vonatkozóan, kicsit több alvás szükségeltetne.

Igaz, akkor, azt hiszem, valahogy maga a probléma is megsz?nne hirtelen.

Íme a szenved? beteg:

Itt pedig ugyanez az illet?, aki úgy próbál mosolyogni, hogy a szája ne érjen az ínyéhez, a végeredmény néha egészen ijeszt? :

Van még további egymillió videóm mindenféle ügyességr?l, Benedek ugyanis megtanult ülni, - a felülés a jelenlegi nagy projektünk, már tudja, hogy kell, csak nem bírja feltolni magát, túl gyenge hozzá, úgyhogy segíteni kell neki az első szakaszon - minek következtében van még egy remek oka az egész napos sikításra (ez is egy újonnan kifejlesztett skill, a fejhangon visítás, tudniillik), vagyis, hogy ültessem fel azonnal, ebben a másodpercben.

Történt még egy furcsa/vicces dolog, még hozzá az, hogy Benedek alvajár, akarom mondani, mászik.

Igen, mászik, ébren meg kutyafüle.

Azt már mondta anyu, hogy ez a tipikus félálomban fejcsapkodás, az nem ám önaltatás, ahogy azt a legtöbben hiszik, hanem az alvajárásra való hajlamlak a jele, ami nagyon ritkán lesz aztán ennél súlyosabb.

Benedek viszont pár napja, mivel, ha alszik is, csak nagyon éberem mosatnában, szépen felszuszakolja a popóját a sarkára, már ahogy az a nagykönyvben meg van írva, és lógó fejjel, horkolva, nekiindul.

Aztán persze koppan a feje az ágy végén, amib?l semmi jó nem sül ki, úgyhogy igyekszem résen lenni, felébredni a jellegzetes fújtatásra, ilyenkor gyorsan kikapni az ágyból és visszatenni a lábfele?li végébe. A ringatástól aztán vissza is alszik általában.

Három-négy-ötször csináljuk végig ezt a kis mókát éjszakánként.

Blog Export: Benedekblog, <http://benedekblog.hu/>

Bánná a fene, ha nappal is produkálná ezt, de nem, bár iszonyatosan próbálkozik, tökéletesen rosszul csinálja, (és azt gondoltam, el sem bírja magát, holott dehogynem, ezek szerint) : egyáltalán nem megy neki, így aztán még egy jó ok a vadiúj síron túli sikítás prezentálására.

Kommunikáció szinten is jól halad, s?t, nagyon jól, de ez egy új, hosszasabban kifejtend? témakörnek ígérkezik, viszont mennem kell, mert van egy darab, nehéz korban lév? gyerekem, meg a férjürem is valami ebédet emleget..

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 10:34

2010. március 6. (szombat)

final destination

Kedves Mindenki!

Mivel a blog fennállása óta folyamatos küzdelmet folytatunk a spam-jellegű kommentek ellen, de semmiképpen nem szerettük volna, hogy a hozzászólásaitok csak előzetes engedélyezés után jelenhessenek meg, (ki tudja mennyi késéssel,) viszont többen gyakorlatilag képtelenek voltak írni, mert kiszűrte őket is a rendszer, arra a döntésre jutottunk, hogy kikapcsoljuk a protektor-addont, és regisztrációhoz kötjük a kommentelési jogot.

Az e-mail címek természetesen nem fog kikerülni a postafiókomból, sőt, majdnem biztos, hogy a regisztrációról szóló értesítések mennek egyenest a kukába, mert van jobb dolgom is, mint orv-adathalászni sutyiban.

Remélem, így, egy egyszeri, tíz másodperces időberuházásnak köszönhetően mindenkit kevesebb bosszúság fog érni, és megszűnnek azok a tipikus esetek, mikor beírtatok egy hosszú hozzászólást, amire aztán a szűrőnk rossz esetben már messziről lengette a piros lapot.

Gábor nagyon szép szájbarágósra megcsinálta, még én is elszere felfogtam, de ha valakinek bármi problémája, nehézsége akadna, akkor írjon egy mailt, és segítünk!

További jó beszélgetést, köszönjük a sok segítséget és támogatást, amit kapunk Tőletek!

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 14:38

2010. március 5. (péntek)

ruhavadászat

Azzal, hogy Benedek betegeskedett mostanában, ráadásul anyu, mint a f? ruhabeszerzési forrás, kitörte a lábát, igen groteszk problémánk akadt, konkrétan nem volt már mit ráadni a kis Bucira.

Gábor elment ugyan szuperapaként a Tecskóba és vett neki egy 3:1-es csomag rugit, meg badyt is, de ugye ez édeskevés, van, hogy mindhárom megfordult rajta egy napon belül, pedig én aztán nem szaladok átöltöztetni, ha kicsit összekezi magát, akkor mást sem csinálnék egész nap.

Ezért lett volna annyira jó az a turi, amit Orsi talált, és ami, természetesen, azóta sincs nyitva.

Úgyhogy, ha már úgyis anyunál és mamánál voltam, elszaladtunk Lujzival Sáráék tuti lel?helyére, ami tényleg nagyon-nagyon klassz volt, de két problémám még mindig van, hogy mivel darabra megy a móka, sajnos nem volt módomban lesápolni az egész bolt összes fiúruháját (nem egy kifejezetten olcsó hely ilyen viszonylatban, viszont minden ruha, ami csak volt tényleg extra min?ség?, gyönyör? darab), a másik meg, hogy sokkal inkább a lányruhákat akartam megvenni, mert egyszer?en gyönyör?ek és különlegesekek voltak, és majd megvesztem értük. Ha nincs ott Lujzi, biztosan veszek párat, majd egyszer jó lesz alapon, de sajnos rendre lettem utasítva keményen.

Voltam két másikban is, de vacakok voltak, ami nagy kár, mert azokhoz nem kellene egy órát bumliznom.

Szóval továbbra is az a küldetés, hogy a közelben találjak valami jó helyet, mert Benedek n?, mint a bolongomba, és egyenl?re még mindig kicsit necces az öltözködés, bár most, amióta anyu, ha sántikálva is, de tud járni, megint kaptunk pár szuper darabot a nélkülözhetetlen focicip?nk mellé..

Amúgy egész álló nap talpon voltam, mert vásárolni kellett, iratokat intézni, gyógyszereket kiváltani, úgyhogy estére úgy éreztem magam, mint akinek betonból van a lába és szívesen led?ltem volna, de Benedek ezt a pillanatot választotta ki arra, hogy megtartsa a megnyitóünnepélyt a fog-bulira, így az estét és az éjszaka nagy részét azzal a megtisztel? feladattal töltöttem, hogy az üvölt? gyerk?cöt igyekeztem álomba szeretgetni, kevés sikerrel.

Íme, a ludas:

2010. március 4. (csütörtök)

felel?s apa

Egy életem, egy halálom, hátamon a zsákom - jelen esetben Benedek - bementem az egyetemre végre, rajtam ne múljon.

A tizenkét tanárból kett?t sikerült megtalálnom, remek.

Itthon aztán Gábor kezébe nyomtam Benedeket és bementem felengedni magam egy kád forró vízben.

Mire kijöttem, Gábor virult, láthatóan nagyon büszke volt magára, nosza, meg is mutatta, hogy miért.

Hát, mert megtanította Benedeket kinyitni a fiókot, tááááám!

És már mutatja is, Benedek lelkesen csimpaszkodik a fogantyún, ahogy mozdul a fiók, már szinte remeg az elfojtott szenvedélyt?!, már dagná be a fejcskéjét, hopp, ha az apja meg nem fogja, már fejest is ugrott volna, tíz kifent körömmel, és csorgó nyállal a hivatalos papírok közé.

Gábor ragyog.

NOORMÁÁÁÁLIS?!?!?!?

Kíváncsi vagyok, ha veszek gyerekszázat a fiókokra, hány nap alatt tanítja meg neki, hogy azt hogy kell kicselezni.

Trükkösek ezek a fiúk, két óriáscsecsem?, komolyan..

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 20:06

2010. március 3. (szerda)

stílus

Megkérdezte t?lem valaki, hogy milyen stílusban nevelem Benedeket. Csak így.

Hát, fogas kérdés nagyon. (meg hülye is)

Alapvet?en én abszolút köt?d? nevelés párti vagyok.

Azt vallom, hogy a babának éppolyan fontos kielégíteni az emocionális szükségelteit, a testi kontaktus utáni igényét, mint az alapvet? vegetatív dolgokat, az evést mondjuk.

Az elejét?l kezdve hordoztam, és a mai napig hordozom Benedeket, és odafigyelek arra, hogyha valamit jelezni akar nekem.

Fontos a kényelme, hogy mit szeretne csinálni, mire vágyik. Próbálok neki nyugodt, számára optimális környezetet teremteni, figyelembe veszem az igényeit.

Ha sír utánam, és épp ráérek, felveszem, - miért ne tenném, nyilván oka van, hogy szeretne hozzábújni.

Ha más dolgom van, és nem annyira nyugtalan, várnia kell, de ha úgy látom, nagyon magába van roskadva, igyekszem félbehagyni, amit épp csinálok, végülis én tudom, mi van körülöttem, ? talán épp nem.

És nem, nem lett bel?le manipulatív kis dög, nem használ ki, a napjaim nem úgy telnek, hogy torkaszakadtából ordít, vegyem fel.

Az id? nagy részében szépen eljátszik egyedül, talán pont azért, mert tudja, hogy ha igazán kellek, ott leszek.

Iszonyatosan fel tudom húzni magam az olyan jelleg? jótanácsokon, hogy "hagyd, hadd szokja meg", meg "majd beletör?dik", "ne ragozd túl, csak egy gyerek" és a társaik.

Ugyanakkor szeretném kihangsúlyozni, hogy a köt?d? nevelés az én olvasatomban nem azt jelenti, hogy a gyerekek mindent szabad.

Ett?l nevelés ugyanis. Nevelem, csak közben igenis önálló partnerként kezelem. Nem egyenrangúként, a f?nök én vagyok.

Ezt fontosnak tartom kiemelni, mert lévén anyukám tanár, én annyi, de annyi kezelhetetlen hülyegyereket/szül?t láttam már életemben, hogy csak na, és a dolog általában itt, a következetesség hiányán siklott ki. Ezt elkerülném, ha egy mód van rá..

Vannak ugyanakkor ilyen gyerekközpontúnak mondott dolgok, amiket nem támogatok, ilyen például az egy ágyban alvás.

Ennek amúgy rendkívül egyszerű oka van,

most azon a már egymagában is elegend? érven túl, hogy a mi ágyunk a mi ágyunk, mármint Gáborral, és nem csak Benedekanyukája, hanem Gáborfelesége is vagyok,

mégpedig az, hogy rossz alvó vagyok, a pihenésre viszont szükségem van ahhoz, hogy ép ember lehessenek.

Meg hát a kés?bbi ny?gl?dések (hogy jó, de mégis mikortól kell annak a gyerekeknek saját ágyikó) elkerülése végett is: nálunk mindenki a saját ágyában alszik az elejét?l fogva.

Persze míg Benedek kicsi volt, összebújtunk, el?fordult olyan is, hogy velünk aludt, de rászokni nagyon tudatosan nem akartunk.

Volt egy id?szak, mikor nagyon igényelte, hogy a közelemben legyen, akkor pár hónapra a kiságyát a mienk mellé toltuk (amúgy mer?legesen van a fejemnél), és levettük a kett?nket elválasztó rácsot.

Ez elég volt neki, soha nem próbált meg átjönni a mi matracunkra, csak közelebb kúszott; ha rámnézett, ott volt az arcom az övét?l tíz centire, ha nyugtalan volt, rátettem a kezem, és aludtunk szépen egymás mellett.

Aztán, mikor már nem igényelte, s?t kifejezetten zavarta az alvásban az én mocorgásom, szépen visszaofrdítottuk az ágyikóját, hogy, ha akar, még mindig lásson, de ne legyünk mégsem egymás arcában.

A másik oldalról lelkesen támogatom ugyanakkor a napirendet, és sokmindenben kedvelem a Suttogót, amit pedig a kötődés nevelés élharcosai hajlandók az ördög bibliájának tartani.

Rendre szerintem a babának szüksége van, és éppígy szüksége van elegendő alvásra is. Azzal is egyetértek, hogy a babának kell valamilyen szinten beilleszkedni a családba, és nem szabad a szülőknek automatikusan kvázi feladni a házasságukat, eddigi közös életüket miatta.

Ehhez találtam jó tippeket és ötleteket Tracy könyvében, de ezt éppúgy, mint bármi mást, a saját szituációnk szerint gyúrom át, és ösztönösen döntök, nem ragaszkodom végletesen semmihez, mert nem hiszek benne, hogy minden gyerek egyforma és egyformán reagál.

A napirend nálunk ráadásul úgy kell, mint egy falat kenyér, hiszen ha akarnám sem hagyhatnám, hogy Benedek ötletszerűen akkor egyen, aludjon, játsszon, amikor szeretne, hiszen a napjainkat erősen befolyásolja, hogy mikor, hol, milyen fejlesztés, torna van, így alapvetően ez az út részemről eleve nem lett volna elutasítható..

Nekem figyelmebe kell vennem, hogy mikor megyünk valahova, oda kipihenten kell érkeznünk, közben nem lehet nyugtalan, vagy éhes.

Elsősorban neki könnyebb így, és szükségszerű az optimális fejlődéséhez.

Ez pedig esetünkben most gyakorlatilag mindent felülír.

Ezért kellett úgy alvásra szoktatnom, ahogy, amitől a hideg kirázott, hogy letettem, és egyedül kellett elaludnia, de szükséges volt, és most örülök, hogy így tettem, mert Benedek azóta sokkal mélyebben és hosszabban alszik. Esetünkben abszolút bevált a Suttogó jóslata (aminek egy szavát sem hittem), hogy az elringatott, elaltatgatott gyerekek sokkal rövidebben és nyugtalanabban alszanak napközben, de ezt nem szabad annyiban hagyni, és azt mondani, hogy nem akar, nincs rá szüksége. (Én, ha nem vagyunk olyan helyzetben, amilyenben, biztos, hogy szintén ezt mondtam volna, de ugye nem engedhettem meg magunknak, mert Benedek használhatatlan volt így a tornán.)

Esetünkben napi háromszor harminc percet jelentett az alvás, amíg be nem keményítettem. Kb a harmadik naptól kezdve, amikor az ágyában aludt el, másfél órát alszik. Ég és föld.

Rossz volt, nehéz volt, de meg kellett lennie Benedek érdekében.

Mint ahogy a mai napig öklömnyi gyomorral, de hallgatom az ordítását, lefogom, és csináljuk a tornát. Mert neki így a legjobb.

Szóval, ez egy végtelen hosszan megválaszolható kérdés, vagy inkább megválaszolhatatlan, pont, mert nincs két egyforma gyerek, vagy szülő, és ami az egyiknek ezt, az a másiknak azt jelenti.

Úgyhogy, a magam részéről, szeretném, ha sikerülne Benedeket szeretettel, türelemmel, és nagy-nagy következetességgel felnevelni.

És pont, jó kis sablon..

Mert ugye az embernek elszőr elvei vannak, aztán gyereke lesz.

Vagy tigrise.. Egy kilenc hónapos!

2010. március 2. (kedd)

vámpír

Csak, hogy mára is jusson egy kis izgalmaskodás, reggel korrektül megállt bennem az út?, mikor még félálomban felnéztem az óram?pontossággal hétkor bebootoló Benedekre, aki turbékolva vigyorgott rám, miközben löködte magát el?re-hátra a lábaival.

Benedek ugyanis csurom vér volt, jól megállapíthatóan a szájából folyt ki a minimum három disznó levágásával el?állítható mennyiség.

Meg az ágya is. A matrac, takaró, ruha, minden.

Lehet, persze, lehet, hogy egyszer?en csak vámpír..

De mivel nincs három hulla a szekrényben, ezért igen valószínű?, hogy csak az ipari mennyiség? nyállal elkeveredve váltott ki ilyen drasztikus hatást a saját harci sebesülése.

Benedek, kérem szépen, az immár háromra szaporodó, ámde hivatalosan még mindig nem létező?, b?rrel fedett fogaival jól elharapta a nyelvét (vagy valami egyebet, de a nyelvén találtam a legtöbb alvadt vért a szájában)..

A kitüremked? fogak száma egyébként hat, ebb?l három tényleg szépen kibukkan-hatott volna már, de még mindig ott feszül rajta az ín.

A hisztifaktor ebb?l fakadóan nem kis mértékben megn?tt, valamint az éjszakai halálkiáltások megjelentek tökéletesen éber állapotban is, pusztán figyelemfelkeltési célból, illetve büntet? jelleggel.

Én, így éberem teljesen immunis lettem, de Benedek sikerrel fogja elüldözni az apját, illetve esélyes még, hogy velem üldözteti el, ha nem hagy fel vele, Gábor ugyanis egyszer?en meg?rül t?le, aztán engem szólítgat fel, nem feltétlenül a megfelelő? stílusban, hogy azonnal csináljak valamit, az amúgy remekül szórakozó gyerekekkel.

Csak úgy heccb?l, meg, hogy trenírozzon minket, hogy el ne lustuljunk, most újra megy az éjszakai rapport is, igaz, enni már nem kér, végülis, én minden apróságért hálás tudok lenni, azt hiszem.

Vettem neki dm-es gumifogkefét (ilyen háromdarabos, tutijó szet), szereti, ha azzal dörzsölgetem az ínyét, de sajnos gyakran kezd magánakcióba, és az els? megszerzett hosszúkás tárgyat legott letolja a torkán, innent?l már munkamegosztás van: ? nagyon meglep?dik, én meg takaríthatok.

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 19:54

2010. március 1. (hétf?)

ny?g

Az éjszaka tök jól telt volna, ha ötkor nem ébredek olyan iszonytató, hátborzongató halálsikolyokra, amiket komolyan, horrorfilmben eddig nem hallottam.

Igaznak t?ntek, basszus!

Tényleg azzal pattantam fel, hogy valaki bejutott a lakásba, és darabolja a gyereket, nem vicc, iszonyú volt.

Benedek csatakosan verg?dött, felvettem, felráztam, szipogott, letettem, aztán fülig ér? vigyorral aludt reggelig. Mi a jó búbánatot álmodik?!?

Annyira bizonytalan vagyok, hogy ezek az éjszakai egybenalvás, vagy a hirtelen felélénkült mozgás miatt vannak. Nem mintha tudnék bármit csinálni, akármelyik lenne is..

Odáig jutottam, hogy még a véd?n?t is megkérdeztem, szerinte mi ez

(eddig összesen kb kétszer kérdeztem t?le bármit, nem hiszek benne, hogy Benedek egy globális gyerekhorda egytulajdonságokkal rendelke? tagja, különben is, amit eddig mondott, az mind ilyen általános nagy okosság volt, - persze, mi mást mondhatott volna szegény, - amit a gugli már sokkal cirkalmasabban kidobott ezer változatban), de erre még sablonválasz sem akadt..

Mindegy, az én idegeim távolról sincsenek kötélb?l, kicsit nyomottan kezdtem a napot..

És korán, mert jó hosszú kihagyás után megint nekiveselkedtünk a Tunyoginak.

Benedek persze utálta a tornát, és nekem meg a szívem szakad meg, mikor er?ltetni kell, hiába ordít.

De mindenki figyelembe vette, hogy beteg volt, és elszokott a strapától, úgyhogy mindent csak felib?l-harmadából csináltunk egyenl?re.

A képességfejlesztés aztán már persze tetszett neki, itt egy "probléma" jelentkezett, hogy mostanra ? már szeretne önállóan játszani egy-egy tárggyal,

- értsd, ha valami (minden) kellett neki, akkor hasravezette magát az asztalon és egy szempillantás alatt lerabolta a cuccost, - nem csak nézegetni, és f?leg nem visszaadni két perc múlva, mikor jön a következ? feladat.

Jelentem viszont, hogy a fényképez?gép meglett, és igen naná, hogy Benedek találta meg, nem én..

Így aztán a hosszú kihagyás után prezentálok egy igazi nagyfiúsorozatot, valamint az el?z? poszthoz beteszek néhány ízelít?t Benedek világraszólóan egyedi m?vészeti (ön)meglátásaiból.

Blog Export: Benedekblog, <http://benedekblog.hu/>

Beküldte Eszter ebben: Eszter Bejegyzései ekkor: 20:38